

Sygn. akt III AUa 872/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie	sędzia Elżbieta Czaja sędzia Małgorzata Pasek
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2019 r. w Lublinie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 29 sierpnia 2018 r. sygn. akt VI U 787/17

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Małgorzata Pasek

III AUa 872/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 18 sierpnia 2017 roku odmówił S. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ponieważ wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniósł wnioskodawca S. P., domagając się uznania, że pracował w warunkach szczególnych w okresie od 1 lipca 1989 roku do 20 czerwca 1997 roku w Centrali (...) S.A. w R. w charakterze elektromechanika. W tym czasie stale świadczył pracę związaną z przesyłaniem energii elektrycznej oraz montażem, remontami i eksploatacją urządzeń elektroenergetycznych, np. agregatów prądotwórczych i wózków akumulatorowych, załadunkiem i rozładunkiem surowców i wyrobów pylistych na rampach

i w elewatorach oraz bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń na oddziale będącym w ruchu, w którym jako podstawowe były wykonywane prace związane z przetwarzaniem surowców pylistych, tj. na hali produkcyjnej. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2018 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił S. P. prawo do emerytury od dnia(...). Sąd Okręgowy ustalił, że S. P. urodzony w dniu (...) w okresie od 8 kwietnia 1978 roku do 31 grudnia 1979 roku S. P. zatrudniony był w (...) Państwowych (...) jako elektromonter. Pracował wówczas na liniach trakcyjnych, zajmował się wymianą mocowań trzymających linie napięcia, naprawą usterek, zerwanych przewodów – linii kolejowych.

W dniu 18 kwietnia 1980 roku został zatrudniony w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w R. (następnie Przedsiębiorstwie Hurtu (...) w R.) jako elektromonter na warsztacie przy ul. (...). Do zakresu jego obowiązków należało m. in. prowadzenie bieżącej konserwacji i przeglądów maszyn i urządzeń elektrycznych, prowadzenie dziennika zużycia energii elektrycznej w obsługiwanych obiektach, czynny udział przy natychmiastowym usuwaniu awarii. Od dnia 1 czerwca 1982 roku zatrudniony był jako elektromonter w dziale energetycznym, zaś od dnia 1 października 1982 roku jako elektromonter w dziale techniczno-administracyjnym. Z dniem 1 sierpnia 1983 roku został zatrudniony jako elektromechanik na warsztacie mechanicznym. Do zakresu jego czynności należało wówczas m. in. odpowiadanie za stan maszyn i urządzeń będących na stanie zakładu i utrzymanie ich w stałej sprawności, odpowiadanie za stan i sprawność maszyn i urządzeń będących na wyposażeniu warsztatu, odpowiadanie za szybkie usuwanie awarii, przeprowadzanie raz w miesiącu przeglądu instalacji elektrycznej i oświetleniowej, wszystkich skrzynek bezpiecznikowych i usuwanie zauważonych usterek, przeprowadzanie konserwacji, przeglądów oraz bieżące i okresowe naprawy wózków akumulatorowych, przeprowadzanie konserwacji i doraźne naprawy automatów wagowych oraz czuwanie nad sprawnym ich działaniem. Z dniem 1 kwietnia 1987 roku S. P. powierzono obowiązki elektromontera na wydziale (...). W ramach obowiązków wnioskodawca miał odpowiadać za stan maszyn i urządzeń będących na stanie zakładu i utrzymanie ich w stanie gotowości technicznej (wózki akumulatorowe, maszyny wagowe), odpowiadać za szybkie usuwanie awarii, przeprowadzać raz w miesiącu przegląd instalacji elektrycznej oświetleniowej, wszystkich skrzynek bezpiecznikowych i usuwać zauważone usterki, przeprowadzać naprawy, konserwacje i remonty wszelkich instalacji elektrycznych zgodnie z posiadanymi uprawnieniami, przeprowadzać doraźne naprawy oraz konserwacje automatów, ładować baterie wózków akumulatorowych, przeprowadzać bieżące i okresowe naprawy, przeglądy i konserwacje w zakresie układów elektrycznych, wykonywać czynności z zakresu elektromechaniki tj. zakładanie instalacji elektrycznych oświetleniowych i sitowych, montaż maszyn i urządzeń, kwalifikowanie maszyn i urządzeń do remontu. Prace te wykonywał do dnia 30 czerwca 1989 roku. Mimo zmian w angażach wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia wykonywał te same prace w warsztacie znajdującym się przy ul. (...). Warsztat był osobnym pomieszczeniem gdzie była akumulatorownia, rozlewanie kwasów, biurko kierownika i stołówka. Zadaniem wnioskodawcy było utrzymanie ruchu w firmie. W przedsiębiorstwie było 30 wózków akumulatorowych służących do przewożenia towarów. S. P. odpowiadał za ich sprawność. Jeden wózek jeździł około 3 godziny i trzeba go było ładować. Wnioskodawca zajmował się wymianą ognisk w tych wózkach, uzupełnianiem elektrolitu.

W dniu 1 lipca 1989 roku S. P. został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. (następnie Centrali (...) S.A. w R.) na stanowisku elektromontera. Przedsiębiorstwo zajmowało się przyjmowaniem nasion zbóż, traw, roślin drobnych tj. słonecznik, rzepak od rolników, załadunkiem z wagonów i wyładunkiem w zakładzie, czyszczeniem nasion, ich obróbką chemikaliami – funamenem i witawaxem, impregnacją. Poza centralą w R. przedsiębiorstwo miało oddziały – filie w P., B., K., L. i w I.. Wnioskodawca pracował na warsztacie samochodowo-mechanicznym w R., a w ramach delegacji kierowany był do pracy w poszczególnych oddziałach. W warsztacie był 1 mechanik samochodowy i wnioskodawca jako elektryk do elewatorów i wózków akumulatorowych. Jego zadaniem było utrzymanie maszyn czyszczących, podajników i elewatorów, które podawały zboże do silników w ciągłym ruchu. Jak zepsuł się jeden silnik to dwie pozostałe maszyny pracowały. Tam było duże zapylenie, kurz, hałas. Wnioskodawca w R. codziennie uruchamiał maszynę chemiczną która obrabiała zboże. Rano przez około godzinę wnioskodawca sprawdzał stężenie kwasu siarkowego w wózkach akumulatorowych, uzupełniał ten kwas i wydawał 4-5 wózków akumulatorowych

wózkarzom. Sprawdzał pływy w akumulatorze - to jest gęstość elektrolitów. Prace te wykonywał w ochronnym płaszczu, butach i masce. Wnioskodawca wykonywał też przeglądy i remonty wózków akumulatorowych, wymieniał szczotki, płyny do podnośników. Główne remonty wykonywał w R., a mniejsze w danej filii. Raz w tygodniu był w danej placówce by zachować ciągłość produkcji. S. P. zajmował się także konserwacją i naprawą starych maszyn - elewatorów na halach gdzie odbywała się obróbka (czyszczenie) zboża. Na każdej z dwóch hal znajdowało się 4-5 elewatorów o wysokości 6-7 metrów. Wnioskodawca pracę wykonywał w środku maszyn, naprawiał usterki elektryczne i mechaniczne, naprawiał mniejsze usterki silników. W czasie naprawy remontowany elewator był wyłączany, a pozostałe elewatory były czynne. Na elewator wnioskodawca wchodził po drabinach, miał badania wysokościowe. Naprawiał także podajniki zboża o wysokość 2,5 piętra. Takie podajniki stały na zewnątrz i podawały zboże z samochodu. Były to dmuchawy o silniku mocy - 60 kW. Podajniki te ulegały zapychaniu. Wnioskodawca musiał też zabezpieczać dopływ prądu do wszystkich maszyn. W przypadku dużej awarii naprawiał maszynę nawet cały dzień. Nikt mu nie pomagał, robił to sam. S. P. zajmował się też oświetleniem na magazynach, wymianą żarówek czy kabli. W razie awarii zajmował się naprawą sieci instalacji elektrycznej, tablic firmowych na których była rozdzielnia przewodów. W okresie od sierpnia do grudnia, kiedy do przedsiębiorstwa przyjeżdżały wagony ze słonecznikiem, 2 razy w miesiącu podłączał elewator do słupa wysokiego napięcia. Jeśli usuwał mniejsze usterki w 2-3 godziny to pomagał fizycznie przy załadunkach i rozładunkach nasion. W czasie produkcji wnioskodawca około 7 godzin dziennie spędzał bezpośrednio przy naprawach maszyn.

Sąd Okręgowy orzekł, że warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku przepisami § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.). jest ukończenie wieku 60 lat oraz spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 r. przesłanki stażu ubezpieczeniowego wynoszącego dla mężczyzn 25 lat, w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu (...) osiągnął wiek emerytalny, udowodnił 25 – letni okres ubezpieczenia oraz że przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył oświadczenie o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa. Okolicznością sporną było natomiast czy udowodnił, iż wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, iż S. P. w okresie od 18 kwietnia 1980 roku do 30 czerwca 1989 roku (tj. 9 lat, 2 miesiące i 13 dni) w ramach zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w R. (następnie Przedsiębiorstwie Hurtu (...) w R.) na stanowisku elektromontera pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, dziale XIV pod pozycją 13, gdzie wskazano prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala także uznać, iż S. P. w okresie od 1 lipca 1989 roku do 20 czerwca 1997 roku (tj. 7 lat, 11 miesięcy i 20 dni) w ramach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. (następnie Centrali (...) S.A. w R.) na stanowisku elektromontera pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując prace w szczególnych warunkach wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w wykazie A, w dziale XIV poz. 25 w zw. z działem IV poz. 40 wykazu A, tj. bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych – pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych.

W spornym okresie wnioskodawca zajmował się także sprawdzaniem stężenia kwasu siarkowego w wózkach akumulatorowych, uzupełniał ten kwas i wydawał 4-5 wózków akumulatorowych wózkarzom. Sprawdzał pływy w akumulatorze - to jest gęstość elektrolitów. Zatem wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie

A, dziale XIV pod pozycją 13, gdzie wskazano prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych.

Zdarzało się także, że wnioskodawca pomagał fizycznie przy załadunkach i rozładunkach nasion, które to prace zostały wymienione w wykazie A, dziale VIII, poz. 1 tj. ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie.

Wyżej uwzględnione przez Sąd okresy od 18 kwietnia 1980 roku do 30 czerwca 1989 roku i od 01 lipca 1989 roku do 20 czerwca 1997 roku w łącznej ilości 17 lat, 2 miesiące i 3 dni są już zatem okresami wystarczającym do spełnienia przesłanki 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych określonej art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 1 ust.1, § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez nieprawidłowe zastosowanie tych przepisów i ustalenie, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy przez co najmniej 15 lat, podczas gdy z materiału zgromadzonego w postępowaniu wynika, że wnioskodawca wykonywał szereg prac niestanowiących pracy w warunkach szczególnych;

- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że wnioskodawca głównie wykonywał prace w szczególnych warunkach w rozmiarze, który pozwala na ustalenie, że praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy z materiału dowodowego wynika wykonywanie także innych prac i w istotnej niemarginalnej ilości.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sporu jest prawo do emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach. Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U.2018.1270) ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r. uzyskują prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym oraz mają niezbędny okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy (25 lat dla mężczyzn). Warunek odpowiednio długiego okresu pracy w warunkach szczególnych został określony w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43). Okres ów winien wynosić co najmniej 15 lat, a sama praca musi być wymieniona w wykazie A stanowiącym załącznik do przedmiotowego rozporządzenia. Sąd Okręgowy przyjął, że za pracę w szczególnych warunkach należy uznać pracę wykonywaną przez odwołującego na stanowisku elektromontera w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w R. w okresie od 18 kwietnia 1980 roku do 30 czerwca 1989 roku za pracę wymienioną w wykazie A, dziale XIV pod poz. 13 - prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych.

Poza sporem jest rzeczywisty charakter zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie. Z prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu I instancji wynika, że do zakresu jego obowiązków należało prowadzenie bieżącej

konserwacji i przeglądów maszyn i urządzeń elektrycznych, prowadzenie dziennika zużycia energii elektrycznej w obsługiwanych obiektach, usuwanie awarii, przeprowadzanie przeglądu instalacji elektrycznej i oświetleniowej, skrzynek bezpiecznikowych i usuwanie zauważonych usterek, przeprowadzanie konserwacji, przeglądów oraz bieżące i okresowe naprawy wózków akumulatorowych, przeprowadzanie konserwacji i doraźne naprawy automatów wagowych i wózków akumulatorowych, w tym ładowanie baterii, zakładanie instalacji elektrycznych oświetleniowych i sitowych, montaż maszyn i urządzeń, kwalifikowanie maszyn i urządzeń do remontu.

Jak wynika z zapisu literalnego poz. 16 dział XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pracą uprawniającą do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym jest praca w akumulatorowniach przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych, co tym samym nie pozwala na przyjęcie, że każda praca mechanika przy akumulatorach stanowi zatrudnienie w warunkach szczególnych, lecz jedynie taka, w której stałym i jedynym obowiązkiem jest praca w akumulatorowni przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych, a czynności te stanowią podstawowy obowiązek pracownika i są wykonywane w pełnym wymiarze obowiązującego pracownika czasu pracy.

Jak podnosi się w judykaturze „czym innym jest obsługa akumulatorów polegająca na wymianie lub uzupełnieniu płynów, demontażu, zestawianiu akumulatorów i czym innym jest praca stała i w pełnym wymiarze w akumulatorowniach polegająca na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Nie każda praca przy obsłudze akumulatorów to praca w akumulatorowni. Praca szczególna w akumulatorowni to wyłącznie rodzajowo określone czynności, polegające na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Innymi słowy wymiana, demontaż akumulatorów na wózkach albo uzupełnienie płynu w akumulatorach, to nie to samo co wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych w akumulatorach w akumulatorowni. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2014 r. I UK 384/13 LEX nr 1466626/.

Sąd Okręgowy stwierdził, że jakkolwiek wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia wykonywał pracę przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego oraz wymianie płyt ołowianych i ich spawaniu, to jednakże czynności te stanowiły tylko wycinek jego codziennych obowiązków pracowniczych, do których należały wszelkie wszystkie czynności związane z obsługą wózków akumulatorowych: naprawa i remonty w zakresie wszystkich układów mechanicznych czy hydraulicznych wózków i ich bieżąca konserwacja, które wszakże nie były wykonywane w akumulatorowni i nie były związane z obsługą akumulatorów, a więc nie należą do czynności z wykazu A, dział XIV, pkt 13. Ponadto wnioskodawca poza obsługą i remontami wózków zajmował się również usuwaniem różnych awarii maszyn i urządzeń, przeglądem instalacji oświetleniowej, które to prace nie mają żadnego związku z obsługą akumulatorów w akumulatorowniach.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało aby wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w akumulatorowni przy ściśle określonych pracach wymienionych w przytoczonym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów. Wnioskodawca tylko doraźnie, w miarę potrzeby przebywał w akumulatorowni i wykonywał takie prace jak ładowanie akumulatora, sprawdzenie poziomu płynów, uzupełnienie wody destylowanej.

Przypomnieć tu trzeba, że prawo do emerytury przewidziane w art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Tym samym praca elektromontera świadczona w sposób opisany w zeznaniach świadków i samego wnioskodawcy nie może być zakwalifikowana jako praca wymieniona w wykazie A, dziale XIV pod poz. 13 - prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jednoznacznie stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

obowiązującym na danym stanowisku pracy. Wnioskodawca wykonywał prace, nie objęte stosownym wykazem stanowiącym załącznik do rozporządzenia, ponieważ nie wykonywał pracy w akumulatorowni.

Sąd Apelacyjny zwraca też uwagę, że drugi z okresów zatrudnienia wnioskodawcy od 1 lipca 1989 roku do 20 czerwca 1997 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. również nie może być uznany za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, ale z uwagi na fakt, że wnioskodawca po wyłączeniu okresu pracy w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) nie legitymuje się okresem 15 lat, nie zachodzi potrzeba szczegółowego omawiania przyczyn uniemożliwiających uznania tej pracy jako pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji zasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego, poprzez stwierdzenie, że wnioskodawca spełnia wszystkie, wymagane art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej, warunki niezbędne do przyznania emerytury, w tym warunek co najmniej 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art.386 § 1 KPC orzekł, jak w sentencji.